

Fraga ja cansa

/ Arxiu

Els resultats del segon debat sobre l'estat de la nació han variat la classificació de popularitat dels grans líders polítics. La batalla dialèctica de la passada setmana a les corts ha mantingut dalt de la cucanya el president del govern, Felipe González, ha provocat l'ascensió de Miquel Roca, el reviscolament de Suárez i el descens en la cotització de Fraga. El mateix president de l'executiu en les seues intervencions es permeté el luxe de donar i restar joc al seus adversaris, de forma i manera que les seues afirmacions han calat al carrer i als medis de comunicació, i el resum del que s'esdevingué s'acosta molt a les seues tesis.

Felipe González inicià totes les rèpliques amb un qualificatiu al discurs del seu opositor. Així, s'adjudicà el paper d'examinador, quan en realitat ell era l'examinat. González digué tothora qui eren els bons i qui els dolents, funció impròpia d'aquells qui han d'estar disposats a rebre la qualificació dels altres. Però d'aquesta acti-

L'estat de l'estat

Debat al Parlament espanyol

tud, reproable sens dubte, cal traure dues conseqüències: d'una banda, s'ha fet palés que encara va a missa allò que diu, perquè el món polític s'ho empassa, i, de l'altra, que manté la seua imatge de líder carismàtic. Allò que diu González encara s'ho creu la gent. I supose que això serà bo, perquè significa que en un país capaç de reprovar tothom hi ha un senyor al qual l'ús del poder desgasta menys del que s'esperava.

Per a González, el discurs de Roca resultà mesurat i correcte, i al carrer la definició ha calat. El president del govern, hàbilment, obri per a Roca un espai polític que Fraga considerava que regentava en exclusiva. González concedí possibilitat d'alternativa al portaveu de la minoria catalana, el qual parlà al congrés com un

home d'estat i no com un catalanista. A González, li vingué molt bé col·locar entre ell i Fraga Roca, com a matalàs per a rebaixar el catastrofisme del líder conservador. L'habilitat del president estigué, no solament en l'intent de reduir el valor dels arguments exposats pels conservadors, sinó en el fet de no respondre concretament a l'anterior denúncia formal sobre la política econòmica del seu govern, la qual Roca qüestionà amb arguments severs.

A Felipe González, li interessà més donar joc a Roca que traure-li'n, per això no mantingué amb ell l'«acritud» que mostà amb els altres. Però si la part del debat en què tingué com a oponent Roca fou pacífica, més ho fou la que protagonitzà Adolfo Suárez. L'ex-president estigué tan comprensiu en-

vers els problemes del seu successor, que posà aquest en dificultats per a contestar. Perquè, efectivament, no hi havia res a contestar. Hauria estat bé que González li preguntàs sobre l'estat de la família a Suárez i que quedassen més tard per a prendre unes copes o anar a sopar amb les senyores. Els socialistes que ocupen els bancs alts de l'hemicicle, d'on sempre naixen les rialles, els puntellons o els aplaudiments, haurien d'haver segellat l'acte d'amor entre Suárez i González amb un «¡que se besen!».

A la gent d'aquest país, els agrada que els contengui què és el que passa, però, pel que es veu, sense esglais ni visions apocalíptiques. Fraga envià el personal a dormir amb l'angoixa al caos. No sembla que la fórmula tinga més adeptes dels que posseeix ja segons les últimes enquestes. Passada la mort de Paquirri, ningú no es partidari del tremendisme. Un «Litri» i un «Cordobés» tenen èxit quan la societat és adormida i necessita emocions fortes. Quan la vida és risc, aventura i incertesa, la gent vol anar al llit sense por als malsons. Per això, possiblement escaigué el discurs de Bandrés, el qual, sense perdre la ironia ni el somriure en cap moment, digué a González per on s'arriba a Roma.

El Júpiter tronant que ha estat sempre Fraga no s'adiu a la societat actual. L'oposició conservadora necessita el recanvi de líder. Ara que són de moda les travesses hípiques és quan pot utilitzar-se el símil que la dreta necessita un cavall guanyador. Amb Fraga, possiblement té raó González i torna a obrir-se l'espai centrista, de cara a futures alternatives.